

stavn. Men ein drúgv tíð er frá tí, at vit nærka okkum landi og til vit eru inni, har er tíð til bæði at fáa sær at eta og gega seg til at fara í land og tó ikki missa nakað av tí vökru sjón, sum henda innsigling er, henda sjáldsama heystardagsmorgun.

Ja, vakurt er at sigla inn ígjøgnum henda langa fjørð, vakurt sum tað altíð er at sigla inn ímillum oyggjar og sker, tá sólín sær niður yvir land og hav — men sum har er bert! Grót og grót og tað bera gráa grót. Onkunstandi eitt sindur av snøggum gul-grønnum grasi; og allastaðni har nakað vaks, búðu fólk. Tey fólkini har mugu ivaleyst fora eitt fáatekligt lív, tað ber ikki annað til, og neyvan høvdu enn tá Føroyingar dugað at gjørt teimum tað eftir. — Nakrar fáar seyðir ella geitir hava tey kanska — ikki tala um ney! Útróður er lítill har nú longur, neyvan verður at nevna. Men Noreg hevur já ein stóran skipaflota, og alt mannfólk har er úti og siglur. Eg hugsaði við mær sjálvum og segði tað við landsmann min, ið stóð mær íhjá, at hetur man vera at búgva heima í Føroyum enn úti á hasum smáoyggjum; nú fystani fataði eg reiðiliga orðið »den yderste nøgne øe«. Naknar eru tær, tað navnið hóskar.

So við og við varð landið størri, grassklett og skógklett, og brátt var sjálvur býurin Bjørgvin fyri stavn og vit lögdu at har »Lýra« er von at liggja, við »æstningskajen«.

Fyri hann, ið ikki hevur verið har fyrr, er Bjørgvin ein sjáldsamur býur at siggja, so vakur, at ein neyvan dugur at siga frá tí. Gomul søgulig hús, Haakons-hallen, Walkendorfs Taarn — tað ið eftir er av gamla Bergenshus — og Tyskebyrgeen; hin gamla Mariukirkjan er sera vökur, bygd í nakað sama »stili« sum t. d. kirkjunar í Viborg og Lund. Hon er bygd í 11. öld, einar tvær öldir áður Kirkjubódmurin varð byrjaður at byggja.

Eftir brøttum gøtum vann eg niðan á »Bredstolsvej« at siga góðan dag við einustu fólk eg kendi har og bera teimum heilsu úr Føroyum. Dagurin leið, so ikki var at sita, um farast skuldi niðan á fjallið, og gongutúrurin vit høvdu niðan á, stendur fyri huganum sum nakað av tí vakrasta, eitt mannaeyga kann siggja. Uppi á er meir enn vakurt, men dagurin var nú so útlíðin, at sýnið ikki longur var gott, eitt tál hevði lagt seg yvir býin. Farið var nú niður aftur við hesum sjáldsama »tog-bana«, sum bara eina staðni í verðini hevur sín maki.

Hesin dagur var annars ein merkisdagur í Noregi, øll høvdu eitt at tosa um: valíð. Inni á »Gula Tiden« ringdi telefonin í heilum, alt var um valið, tað sum gav hinum norska arbeidaraflokkinum eina meg, eingin hevði droymt um. At eitt val gevur einum flokki tveir og tjúgu ríkisdagsmenn afturat, man neyvan nakar hava høyr

um fyrr. — Hin norski arbeidaraflokkurin er sterkur nú, men teir hava eisini virkað! Ótróytligir hava teir arbeitt, á fundum, í hvørjum húsi, í talu og í skrift, og teir hava lovað, at næsta val skal geva teimum fullan sigur.

Tá kveldið kom varð leitað aftur til »Hospitsets«, tí ikki var at sova ov leingið, farast skuldi snemma á morgni um fjøllini til Oslo. — Ein merkisferð, minnisverd er hon, ein sein-heystardag í summarveðri við skínandi sól yvir fjøll, yvir dal — einar fyra til fimm hundrad metrar hægri enn toppurin av Slettaratindi rokkur, við kava í túninum. Ja, sjáldsom er ferðin gjøgnum Noreg!

(Meira).

Ævintýrið um afturhaldsmenninar.

Kongurin sæt í háseti sínum og leit út yvir land sitt, sum var feittlendi, av besta slag og gott í allar mátar, og har afturat var tað fullt av afturhaldsmönnum. »Hvat er nú hatta?« spyr hann ráðgevarar sínar og peikar teimum á nakrar margháttligar stavnar, sum hómaðust heilt úti ígjøgnum. Ráðgevararnir rættu seg upp á tá og kagaðu bæði higar og hagar, men søgdu seg einki at siggja. Til endan var tað so, at teir hómaðu hesi skepslini. »Hatta, hatta er bert nakrir javnaðarmenn«, søgdu teir. »Uttanlands er nakað av tí slagnum, og í støðum er vanlukkan leys, alt av teirra ávum. Her hjá okkum er tilbetur bert eitt slog. Um tygara hátign gevur loyvi, halda vit tað vera klókast at láta, sum vit hvorki hoyra ella siggja teir, so fer tað við Guds hjálp at javnast burtur av sær sjálvum.« Teir gjørdur tað, ið var tað klókasta. Eina tíð aftaná hetta hyggur kongurin aftur sama veg, og nú sær hann, at tað eru so nógv fleiri av hesum javnaðarmönnum enn fyrr. »Skuldi eg ikki fingið einar tveir av teimum higar niðan, so kann eg hoyra, hvat tað er, teir vilja?« segði kongurin. »Tað sómir seg ikki tygara hátign at tosa við soverðið slag.« søgdu ráðgevararnir. »Vit kvíða fyr, at ov linliga er farið fram. Teir smitta sum pestin, vit halda tað nú verða tað klókasta, um tygara hátign gevur loyvi, at lata nakrar, sum kunnu tosa teir til rættis, fara út til teirra.« Teir gjørdur tað, sum var tað klókasta.

Stutta tíð aftaná uddi hált landið av javnaðarmönnum. »Eg setli eg fari at fáa mær teir til ráðgevarar fyr, eina tíð, tað er tá ein roynd,« helt kongurin fyr. »Tað gongur ikki ann, tygara hátign,« søgdu teir. »Tað er tað ræðuligasta fólk í hesari verð. Teir vilja kollvelta altarið og hásetið tygara, loysa hjúnarbond, taka børnini frá foreldrum teirra, og alt tað, sum vísindamenn og listarmenn á ymsan hátt hava givið samfelaginum, vilja teir forkoma. Okkara ráð eru, við tygara hátigns loyvi, at gera lógir ímóti

teimum, tað halda vit vera tað klókasta.«

Teir gjørdur tað, ið var tað klókasta. Aftur gekk ein tíð, og nú var lítið annað enn javnaðarmenn í landinum. Kongurin sæt í dopnum huga í háseti sínum og leit útyvir hesar menn, sum tyktist honum so sámuligir; har vóru prestar og próstar, harramenn og bøndir, keypmenn og handverksmenn, skald og vísindamenn, ja hansara egnu herhøvdingar vóru eisini við í hesum stóra flokki.

Ráðgevararnir, sum kundu siggja kongsins hugsan, hóru seg illa og fullu á knæ og søgdu við grátuðodd: »Á, á! tygara hátign, latið teir ikki fáa tygum at leggja oyra til teirra talu, og leggið ikki í, at teir eru so nógvir! Tað kemur alt av tí, at teir mótmæla. Um afturhaldsmenn nú vóru mótmælismenn, so kundu vit eisini funnist at bæði einum og øðrum, og so høvdu vit skjótt verið við yvir-lutan.«

»Eru tit nú heilt vísir í tí?« spurdi kongurin.

»Ja, ja!« rópti teir við logandi eygum.

»Og eru tit ivaleysir í, at land og ríki gongur til grundar, um eingir afturhaldsmenn eru?«

»Ja, ja!« róptu teir og lupu á fotur og slógu seg fyri bringuna.

»So vil tað, loyvi eg mær at sita lykkum, vera tað klókasta, at til gerast mótmælismenn,« segði kongurin.

Teir gjørdur tað, ið var tað klókasta.

Úr lotuverkum Carl Evalds.

M. S. H.

Har maður ikki er sjálvur, er hann ikki meiri enn hálvur.

Hin íðiliga gremjan nú skjótt í eitt mannaminni um ta vannlukku, føroyskur útróður er komin í av trolara áðum, hoyrist ikki stórt til longur. Vannlukkan er vorðin ein lagnað, sum einkið er at gera við. Vit hava givið okkum til tols. Hetta ólukkulagið kann eingin bota, so ringt og harmiligt tað er. Hvat batar so at gremja seg.

Men nú kemur »Diml.« við nokrum fáum reglum og mælir til at loyngið skal laka hetta málið upp eina ferð enn, og blaðið troystar seg til, at hin enska tjóðin er so gentlemann-like, at hon vil gera Føroyingum onkrar sómðir í hesum máli.

Tað er gott at eiga vón. Men annars er tað nógv tíðiliga at taka hattin av, tá maðurin sæst. Og skal málið fáa somu víðgerð, sum síðst tað var á tingi, so er tað burturspilt at royna aftur.

Tá var tað haggreitt sum eitt paradunummur. Hvor fólksins kosni maður á tingi settu »sjálvandi sín heidur í at semjast um tað og fáa tað sent — víðari til Danmark. So hevði Føroya loyngi gørt silt fyr í neyðkomna føroyska útróðrinum!

Víðari gekk so leiðin úr København til London og hiðani til trolararæðararnar, sum vóruð

heldir bílsnir og lögdu tað frá sær í tí skili, at teir vistu onga grund til at skula frásiga sær nakran fiskisjógv í Føroyum uttan tann, ið var innanfyri mark. Har var eingin tilstaðar, sum kundi siga teimum frá hvussu illa státt var her heima, og hvussu føroyskir útróðarmenn íðiliga koma krøktir og illa hýrdir aftur av sjónum.

Eg hugsi ikki eingang at loyngið gitti at spyrja danska útríkisministerin eftir hvussu gingið var við málinum í Onglandi.

Skal málið nú takast upp aftur, so mugu Føroyingar senda sínar egnu menn á fund við trolararæðararnar og tað Føroyingar, ið hava teir rottu emvir til at leggja víðurskiðlini fram sum tey eru, kanska skriftstjóra Dimmal.

Tá fæst at siggja, um enskir menn eru so gentlemann-like at teir virða tann moralska rætt, sum ein lítill verjuleys tjóð hevur til at eiga livikor í sínum egna landi.

Sverre Patursson.

Tíðindabræv.

Skálavík 7.—10.—33.

Tað kundi verið eitt og annað av hendingum higan, sum »Føroya Social-Demokrat« vildi frætt, og kundi eg, tó eg ikki eri nakar vanligur gestur í blóðunum, haft hug at sagt frá einum og øðrum.

Nú innheystað er, kunnu menn døma um tær fruktir, ið árið hevur givið. Kornid er sjáldsama gott, hvar um besta domi er, at akrar vóru stáðir á Bartalsmessu, hvat núlivandi menn neyvan minnst; tað var bara ov lítið velt av korni.

Eplum var nógv velt av, og tey vuku skjótt; tí 10. juli tók Dalsgarðsbóndin upp eplir til at selja. Nóggin av eplum er nokk meiri í ár enn í fjor, men um eplini eru vaksn stórr enn í fjor, er ivasamt, tí tá fanst epli ið vág 175 kvint. Menn meina nokk, at hetta er skról, men ikki er so, eplið var vígað, hvar 3 manns vóru til steðar, eg var ein sjálvur.

Fjall er gingið, sum vit siga: eftir lombum, men gamal seyður er eingin tikin. Skurðurin hevur verið oman fyri miðal, hvat tálgni víðvíkur, og vektin á krovunum hevur verið enn betri.

Fiskiskapur hevur verið lítill vegna ólagaligt veður, bátar, ið verið hava úti frá landi, hava borið við fisk, fram við landinum hevur verið lítið at vunnid, nokk mest sum maðurin segði: »bara at fáa pottin á reiggje«.

Hitt kommunala bilelagið her í Sandoy er, ella er við at kløvna, og skal nú koyran av posti runt oynda gevast »private-manni upp í hendur, og eftir frásøgn eru bæði kommunur og privatmenn í ferð við at sokja um »jobb«.

Hvor ið verður tann heldigi, veit eingin, tað skal postvesnið avgera. Men her ivast eingin í, at tann maður, ið fort hevur postbilin í Sandoy í ár uttan eitt einasta óhæld, verður tann ið sigrar.

Fiskimannafelags formaður, harra Siirsjold, var her í dag

Allir Føroyingar

eiga at ferðast og taka góðs við

„Tjaldrinum“

og

„Havhestinum“

PF SKIPAFELAGID FØROYAR

og beyð til fund við fiskarunum. Hann læs upp eina umsókn til loyngið, sum send var tinginum í ár, um lán av 100,000 kr. til felagið og eitt bræv, hann sjálvur á felagsins vegna hevði skrivað til forsetisráðharran Stauning eisini víðvíkjandi lánid ella statins garanti fyr lán av 300,000 fyr at seta felagið í stand til at virka mannskapsins part til klippfisk, tá frábýtisrætturin var nýttur. Man ikki fundur kunna haldast um hvønn dagslig ting, uttan at politikkur stingur sítt ljóta hovd fram?

Nú um dagin var byrjað bygjan av nýggjari dansistovu her í bygdini; um hon, sum flest allastaðni í Føroyum, hvar soverðin hús hava verið bygd, skal spilla hin føroyska dansin, vil tíðin vísa. Lat okkum hopa tað besta.

Eystanmaður.

Den falske Greve.

Det vakte fornlylig Munterhed i københavnske Kredse, at en Marokkaner ved Navn Mustapha el Raisuni havde frannret en Række Damer tilhørende den Klike, der holder til omkring d'Angelterre, deres Smykker. De var blevet i den Grad begejstret for hans Selskab, fordi han udgav sig for Greve. Snobberiet for Titlen kulminerede i, at de under deres respektive Mænds Fraværelse inviterede Greven hjem, og han belønnede Gæstfriheden ved at tage, hvad han i Lejligheden fandt af Værdigenstande.

Greven blev anholdt i Stockholm, og ført til København. Da man i Dommeravgten afsagde en Fængslingskendelse over ham for 10 Dage erklærede han, at han var død forinden.

Det kan han have nogen Ret i. Vel lever Manden i bedste Velgaende i Arresten, men Grevetillen er afgaaet ved en blid og rolig Død. Efter Anholdelsen er der nemlig indlobet Beretninger fra saa at sige alle Europas Hovedsteder, hvor Politiet gerne vil tale lidt nærmere med »Grevena«. Overalt har han gjort sig skyldig i Bedragerier og Plattenslagerier.

Foreløbig vil hans Tilbederinder ikke faa ham at se igen.

Ikke smigrende for Hitler.

Man kan faktisk dø af Grin. En Mand i Raszku i Jugoslavien saa' forleden en Karrikaturtegning af en tysk Statsmand. Vedkommende Mand fik et saadant Latteranfald, at han døde af et Hjerteslag. Onde Tunger paa staar, at Tegningen forestillede Hitler.